

Súd: Okresný súd Považská Bystrica
Spisová značka: 7C/160/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3712211891
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Jankovský
ECLI: ECLI:SK:OSPB:2016:3712211891.6

Rozhodnutie

Okresný súd Považská Bystrica, samosudca JUDr. Róbert Jankovský, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Fridrich Paľko s.r.o. so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421 proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh **z a m i e t a** .

Odporcovi sa náhrada trov konania **n e p r i z n á v a** .

Navrhovateľovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom, podaným na tunajšom súde dňa 27.09.2012, sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody 125 Eur a nemajetkovej ujmy 414,90 Eur, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Považská Bystrica. Navrhovateľ v návrhu uviedol, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. Ďalej uviedol, že v súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený navrhhol písomným podaním, spísaným procedurálnym postupom podľa ust. § 38 a nasl. Exekučného poriadku zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu za účelom vymoženia pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku, vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX uzavretej s dlžníkom I. S., J. XX.XX.XXXX. Návrh na vykonanie exekúcie súdny exekútor zaevidoval pod spis. zn. EX 14956/2010. V rámci uvedeného exekučného konania súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky navrhovateľa efektívne a účinne predložil jeho návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu t.j. Okresnému súdu Považská Bystrica a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdny exekútorom, prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom ustanovenej dobe. Navrhovateľ na označenie exekučnej veci uviedol všetky informácie, ktoré sú mu známe, pretože exekučný súd navrhovateľovi neoznámil spisovú značku exekučného konania.

Poukázal na to, že podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2010 do 31.5.2011 povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti sa nevzťahovala na notárske zápisnice a vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisí a zmierov nimi schválených (§ 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku). V danej veci však navrhovateľ žiadal vykonať exekúciu na základe rozsudku rozhodcovského súdu v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, ktorý nemožno stotožňovať s rozhodnutím rozhodcovských komisí. Rozhodnutiami rozhodcovských komisí sa rozumeli rozhodnutia v pracovných

sporoch vydané rozhodcovskými komisiami v rozhodcovskom konaní podľa § 207 Zákonníka práce a vyhlášky č. 42/1975 Zb. o prejednávaní a rozhodovaní pracovných sporov rozhodcovskými komisiami. Prejednávanie a rozhodovanie pracovných sporov bolo ku dňu 01.02.1991 zrušené, rozhodnutia rozhodcovských komisií ostali i naďalej vykonateľné. Rozsudok rozhodcovského súdu je exekučným titulom nie podľa ustanovenia § 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku, ale podľa ustanovenia § 41 ods. 2 písm. i/ Exekučného poriadku ako iné vykonateľné rozhodnutie, ktorého súdny výkon pripúšťa zákon.

Exekučný súd napriek tomu, že ním prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 10.05.2011, keď zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, hoci exekučné konanie začalo dňa 27.09.2010. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby. Omeškanie predstavovalo viac ako 225 dní.

Navrhovateľ ďalej v návrhu rozpisal, aké kroky uskutočnil s cieľom, aby primäl exekučný súd rozhodnúť o žiadosti v zákonnej lehote. Tvrdil, že spísal a exekučnému súdu zaslal žiadosti o informácie o stave konania v dňoch 02.07.2009, 23.09.2009, 13.11.2009, 25.02.2010, a sťažnosti na prieťahy v konaní v dňoch 30.08.2010, 23.11.2010, 25.05.2011.

Ako dôkaz na podporu svojich tvrdení navrhol pripojenie súdneho spisu exekučného súdu (Okresného súdu Považská Bystrica) založený pre exekučné konanie vedené medzi navrhovateľom a vyššie menovanou povinnou pre vymoženie peňažnej pohľadávky zo Zmluvy o úvere č.: XXXXXXXX, pričom exekučná vec bola súdnym exekútorom zaevidovaná pod EX 14956/2010. Ďalej navrhovateľ uviedol, že nedisponuje rovnopisom príslušného exekučného titulu ani rovnopisom príslušného návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý by obsahoval vyznačený dátum doručenia súdu, pretože použil rovnopis exekučného titulu ako nutnú prílohu k návrhu na vykonanie exekúcie a zveril ho zvolenému súdnemu exekútorovi. Exekučný súd neoznámil navrhovateľovi spisovú značku, pod ktorou došlo k registrácii exekučného konania na všeobecnom súde.

Postup exekučného súdu navrhovateľ hodnotil ako nesprávny a v rozpore s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe a neexistuje okolnosť, ktorá by umožnila vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevyožiteľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp.zn.: I. ÚS 41/02, III. ÚS 117/02, I. ÚS 13/05).

Navrhovateľovi vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Navrhovateľ vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- €, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,-€, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- €. Celkovo vynaložil navrhovateľ vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu márne sumu 125,- €. Táto suma by nezaťažila navrhovateľa, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú dobu. Výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov a to z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčíslieť len s nepomernými ťažkosťami. Hmotná škoda pozostáva zo škody spočívajúcej v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca. Vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov,

obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy.

Zároveň navrhovateľ ako poškodený uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl.48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl.6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa názoru navrhovateľa dôsledkom jeho nesústreďnej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv navrhovateľa. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu rizík, akými je skutočnosť, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom mohlo dôjsť k zániku povinného; k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným; k insolvencii povinného. Pokiaľ by exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej lehote, navrhovateľ by vedel, že žiadosť bola zamietnutá a mohol by uskutočniť kroky smerujúce k zabezpečeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky získaním náhradného exekučného titulu. Postupom exekučného súdu sa navrhovateľ nemohol správať so starostlivosťou riadneho hospodára. Náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ považuje za spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv. Ako ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ tiež uviedol:

- a. Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv navrhovateľa v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti;
- b. Úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane navrhovateľa, ale aj na strane jeho majiteľov;
- c. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal navrhovateľ pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000,-Sk, t.j. cca 660,00 €. Ohľadom primeranosti požadovanej výšky finančného zadosťučinenia navrhovateľ poukázal na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov súdmi v civilnom konaní. Navrhovateľ si uplatnil primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) sumu 414,90 Eur. Navrhovateľ nárok vypočítal alikvotným pomerom 55 Eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu a to práve na základe aplikácie vyššie uvedenej doktríny ústavného súdu teda 660 Eur za rok : 12 mesiacov v roku = 55 Eur za mesiac.

Navrhovateľ uviedol, že postupoval podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, avšak bez pozitívnej reakcie.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhovateľ požiadal súd, aby medzitýmnym rozsudkom v zmysle ust. § 152 ods. 2 veta druhá in fine OSP rozhodol o základe veci tak, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Považská Bystrica, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku

navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho z uvedenej Zmluvy o úvere v zákonom stanovenej lehote a aby súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi z titulu majetkovej škody sumu 125 Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 414,90 Eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odporca sa k návrhu nevyjadril.

V právnej veci súd rozhodol rozsudkom zo dňa 13.9.2013 č.k. 7C 160/2012-17, ktorým návrh navrhovateľa zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Proti predmetnému rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, na základe ktorého Krajský súd Trenčín uznesením zo dňa 22.12.2014 č.k. 16Co 66/2014-44 rozsudok I. st. súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, nesplnenia si poučovacej povinnosti podľa § 120 ods. 4 O.s.p. ktorou došlo k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. Následne Okresný súd Považská Bystrica zo dňa 17.3.2015 č.k. 7C 160/2012-65 vo veci rozhodol tak, že návrh navrhovateľa zamietol, odporcovi náhradu trov konania nepriznal a zároveň navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Na základe odvolanie odporcu Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 30.11.2015 č.k. 16Co 127/2015-88 rozsudok súdu 1. stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že písomným podaním zo dňa 5.3.2015, ktoré bolo Okresnému súdu Považská Bystrica doručené dňa 13.3.2015, navrhol navrhovateľ pojednávanie zrušiť z dôvodu porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, opätovne namietal zaujatosť súdu 1. stupňa a navrhol konanie prerušiť do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. V rámci tohto písomného podania navrhovateľ zaslal súdu 1. stupňa návrh na prerušenie konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla položiť žalovaná 1/ Slovenská republika zastúpená ministrom spravodlivosti SR v konaní o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie prebiehajúcim na Okresnom súde Prešov pod sp. 7C 6/2010. Podľa názoru odvolacieho súdu tým, že prvostupňový súd sa nezaoberal návrhom navrhovateľa na prerušenie konania, došlo tým k porušeniu základného práva navrhovateľa na súdnu ochranu, v dôsledku čoho bola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP. Táto procesná vada bola dôvodom, pre ktorý odvolací súd napadnutý rozsudok súdu 1. stupňa zrušil.

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa, jeho právneho zástupcu a odporcu, ktorí mali doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané. Svoju neúčast' na pojednávaní pritom ospravedlnili.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením návrhu, uznesenia Krajského súdu Trenčín zo dňa 23.10.2012 č.k. I9NcC 534/2012-14, rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 13.9.2013 č.k. 7C 160/2012-17, uznesenia Krajského súdu Trenčín zo dňa 22.12.2014 č.k. 16Co 66/2014-44, uznesenia Krajského súdu Trenčín zo dňa 30.11.2015 č.k. 16Co 127/2015-88, písomného vyjadrenia navrhovateľa zo dňa 5.3.2015, spisu tun. súdu sp. zn. 4Er 793/2010, znaleckého posudku EU Bratislava, Znalecký ústav Bratislava, Dolnozemska cesta I č. I/2014 predloženým navrhovateľom a vedeným na Okresnom súde Pov. Bystrica pod sp. zn. Spr. 680/2014 a zistil nasledovné:

Zo spisu Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 4Er/793/2010 súd zistil, že dňa 27.09.2010 spísal navrhovateľ v procesnom postavení oprávneného u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, Exekútorový úrad Bratislava do zápisnice návrh na vykonanie exekúcie proti povinnej I. S., J.. XX.XX.XXXX, za účelom vymozenia pohľadávky 410,24 Eur s príslušenstvom, a to na základe exekučného titulu - rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. sp.zn. SR 05471/10 zo dňa 08.07.2010. Súdny exekútor zaevidoval návrh pod spis. zn. EX 14956/10. Poverený súdny exekútor doručil Okresnému súdu Považská Bystrica dňa 10.12.2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a exekučná vec bola na exekučnom súde zaevidovaná pod spis. zn. 4Er/793/2010.

Okresný súd Považská Bystrica vydal dňa 07.04.2011 uznesenie č.k. 4Er/793/2010-9, ktorým žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol z dôvodu, že rozsudok rozhodcovského súdu nie je spôsobilým exekučným titulom. Rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe zmenky, ktorá bola vystavená na základe dohody o vyplnení zmenky, ktorú súd vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. k) a o) OZ. Rozhodcovský súd zaviazal povinného na

plnenie právom nedovolené, okrem iného na neprimeraný úrok vo výške 0,25% denne, uplatnený nárok neposúdil podľa predpisov na ochranu práv spotrebiteľov.

Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 07.05.2011. Účastníci proti nemu nepodali odvolanie. Uznesením č.k. 4Er/793/2010-11 zo dňa 17.05.2011 bolo exekučné konanie zastavené.

V exekučnom spise sa nenachádza žiadna urgencia zo strany navrhovateľa za účelom rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako ani sťažnosť navrhovateľa na prietahy v konaní adresovaná predsedovi okresného súdu.

Zo záveru znaleckého posudku Ekonomickej univerzity v Bratislave, Znalecký ústav Bratislava, Dolnozemska cesta I č. I/2014 predložený navrhovateľom a vedený na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. Spr. 680/2014 vyplýva, že znalec určil výšku majetkovej škody, ktorá bola spôsobená nesprávnymi úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutiami okresných súdov Slovenskej republiky v exekučných konaniach vzniknutej spoločnosti Pohotovosť s.r.o. na základe vykonanej analýzy mzdových nákladov, nákladov na poštovné, telekomunikačné služby, tlač a úpravu informačného systému, pričom na žalobu NZP a NP predstavuje škoda na jednu žalobu 30,76 Eur a na žalobu ZE sumu 31,68 Eur.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom v čase podania návrhu na zmenu exekútora (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. ak bola škoda spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc, nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Súd na základe tvrdení navrhovateľa, uvedených v návrhu zistil, že tento si uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Považská Bystrica. Nesprávneho úradného postupu sa mal uvedený okresný súd dopustiť tým, že o

žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia nerozhodol v zákonnej lehote. Vzhľadom na uvedené súd v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. zisťoval existenciu podmienok, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu za vznik škody, a ktoré musia byť splnené súčasne: 1/ nesprávny úradný postup pri rozhodovaní o návrhu na zmenu súdneho exekútora, 2/ vznik škody a 3/ príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Zákon č. 514/2003 Z.z. v § 9 ods. 1 považuje za nesprávny úradný postup aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Na predmetné exekučné konanie sa vzťahuje zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. Podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Ako dôkaz na podporu svojich tvrdení o vzniku prietahov konaní navrhovateľ navrhol pripojenie súdneho spisu exekučného súdu v exekučnej veci navrhovateľa proti povinnej Vladimíre Michalenkovej, nar. 26.10.1977 pre vymoženie peňažnej pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinnej vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: 3203764, pričom exekútor JUDr. Rudolf Krutý uvedenú exekučnú vec zaevidoval pod spis. zn. EX 14956/2010. Pokiaľ navrhovateľ v návrhu na začatie konania uvádzal, že nemôže označiť spisovú značku súdneho exekučného konania, pretože mu ju súd neoznámil, nie je to pravdivé tvrdenie, pretože spisová značka predmetného exekučného konania bola uvedená na uznesení exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a ktoré bolo navrhovateľovi riadne doručené. Súd vlastným šetrením zistil, že ide o spis Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 4Er/793/2010. Vychádzal z toho, že navrhovateľ uviedol v návrhu na náhradu škody meno, dátum narodenia dlžníka, číslo zmluvy o úvere a číslo poverenia exekučného súdu, ktoré zodpovedajú údajom z exekučného spisu Okresného súdu Považská Bystrica sp.zn. 4Er/793/2010. Z uvedeného exekučného spisu bolo preukázané, že dňa 10.12.2010 bola na tunajší exekučný súd doručená žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, o ktorej exekučný súd rozhodol dňa 07.04.2011 tak, že ju zamietol, t.j. 118 dní po jeho doručení. Bolo tým vyvrátené tvrdenie navrhovateľa, že exekučný súd bol 225 dní nečinný pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia.

Súd poukazuje na skutočnosť, že dátum rozhodnutia súdu, ktorý vo svojom návrhu uvádza navrhovateľ (10.05.2011) v exekučnom spise sp.zn. 4Er/793/2010 vôbec nefiguruje, v tento deň nebolo vydané žiadne rozhodnutie súdu ani žiadne rozhodnutie súdu nenadobudlo v tento deň právoplatnosť.

Súd poukazuje na skutočnosť, že podľa citovaného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa lehota 15 dní od doručenia žiadosti vzťahuje len na situáciu, keď súd vydá poverenie pre exekútora, aby vykonal exekúciu. Z textu ustanovenia nevyplýva, žeby procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Súd ďalej zdôrazňuje, že podľa citovaného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, v znení účinnom v čase podania žiadosti na súd, sa lehota 15 dní od doručenia žiadosti v žiadnom prípade nevzťahuje na situáciu, keď súd rozhoduje o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na základe exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. Takýmito exekučnými titulmi sú v zmysle § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku v znení zákona č. 102/2011 Z.z. účinného od 1.6.2011 aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmiery nimi schválené. Navrhovateľ navrhoval vykonať predmetnú exekúciu práve na základe rozsudku rozhodcovského súdu. Z tohto pohľadu potom nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie. Pre úplnosť súd dodáva, že ustanovenie

§ 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, aj v znení účinnom do 31.05.2011: „vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmiery nimi schválené“ je potrebné vykladať tak, že medzi tieto exekučné tituly patria aj rozhodnutia rozhodcovských súdov a nielen rozhodnutia v pracovných sporoch vydané rozhodcovskými komisiami v rozhodcovskom konaní podľa § 207 Zákonníka práce a vyhlášky č. 42/1975 Zb. o prejednávaní a rozhodovaní pracovných sporov rozhodcovskými komisiami tak, ako to uvádza navrhovateľ. Aj z dôvodovej správy k zákonu č. 102/2011 Z.z. vyplýva, že rozhodcovský rozsudok je nepochybne exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, pričom správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky. Predmetné zákonné ustanovenie bolo v zmysle dôvodovej správy novelizované len za účelom odstránenia občasných pochybností, vyskytujúcich sa ohľadne tejto skutočnosti v aplikačnej praxi. Z tohto pohľadu potom nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie.

Súd poukazuje na skutočnosť, že oneskorenie rozhodnutia súdu o žiadosti o udelenie poverenia bolo nepochybne spôsobené tým, že navrhovateľ žiadal vykonať exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku vydaného rozhodcovským súdom, pričom šlo o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, a exekučný súd musí vzhľadom na ustanovenie § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v nadväznosti na ustanovenia o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku a Zákone o spotrebiteľských úveroch vždy ex offo skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené, v rozpore s dobrými mravmi. Uvedený prieskum exekučný súd vykonal a zistil, že exekúciu nemožno z týchto dôvodov vykonať. Spotrebiteľské právo je jedno z najdynamickejšie sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni európskeho spoločenstva, vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ. Nemožno sa preto stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že po právnej stránke nešlo o zložitú vec.

Za skutočnú škodu podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. sa považuje ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného v podobe trvalého zmenšenia jeho majetku, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitelná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Ušlý zisk podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. predstavuje ušlý majetkový prospech, prípadne nerozmnoženie majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať pri pravidelnom behu vecí, nebyť škodovej udalosti. Navrhovateľ vyčíslil škodu na ním tvrdené paušálne určené vecné náklady spojené s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Ide o náklady, ktoré mal navrhovateľ vynaložiť výlučne v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému v sume 70,- €, na udržiavanie a správu informačného systému v sume 40,- €, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde v sume 15 €. Navrhovateľ nekonkretizoval, či uvedené náklady predstavujú skutočnú škodu alebo ušlý zisk a neuniesol tak bremeno tvrdenia. Súd má z vlastnej rozhodovacej činnosti vedomosť, že uvádzané náklady v celkovej výške 125 €, prípadne vo výške 175 € /po pripočítaní 50 € za komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom/ uplatnil navrhovateľ aj v iných návrhoch o náhradu škody proti odporcovi v skutkovo obdobných veciach podaných na tunajší súd, a teda ich určil ako paušálne náklady.

V tejto súvislosti súd poukazuje na skutočnosť, že vzhľadom na to, že navrhovateľ je obchodnou spoločnosťou, ktorá sa dlhodobo a vo veľkom rozsahu zaoberá spotrebiteľskými úvermi, ktoré spravuje a vymáha, a na túto činnosť nepochybne potrebuje informačný systém, takýto systém musel navrhovateľ využívať nielen počas obdobia od podania návrhu na zmenu exekútora do rozhodnutia exekučného súdu o tomto návrhu, ale aj pred týmto obdobím a po ňom a to nielen na správu a vymáhanie pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcie, ale aj takých pohľadávok, ktoré neboli exekučne vymáhané. Z uvedeného dôvodu náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca a náklady na udržiavanie a správu informačného systému musel navrhovateľ vynaložiť aj vtedy, ak by exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol v zákonnej lehote. V tomto smere navrhovateľ nekonkretizoval o aké pracovné výkony, v súvislosti s ktorými malo dôjsť k vzniku škody, ide, aké náklady na udržiavanie a správu informačného systému mu mali vzniknúť v období tvrdeného omeškania súdu, keď malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu súdu, aké urgencie (či už elektronické, listové alebo telefonické) boli zo strany navrhovateľa resp. jeho zamestnancov exekučnému súdu zaslané, keďže z dôkazu, navrhnutého

zo strany navrhovateľa t.j. exekučného spisu, vykonanie žiadnych urgencií nevyplýva. Súd potom musel konštatovať, že navrhovateľ neunesol nielen dôkazné bremeno, ale ani bremeno tvrdenia ohľadom prípadného vzniku škody.

Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 10.12.2010 a exekučný súd o nej rozhodol dňa 07.04.2011, preto nemôžu byť pravdivé tvrdenia navrhovateľa v návrhu, že v tejto exekučnej veci zasielal exekučnému súdu žiadosti o informáciu o stave tohto exekučného konania a sťažnosti na prietahy v tomto konaní zo dňa 02.07.2009, 23.09.2009, 13.11.2009, 25.02.2010, 30.08.2010. Súd poukazuje na skutočnosť, že v predmetnom exekučnom spise sa nenachádza žiadna urgencia zo strany navrhovateľa za účelom rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako ani sťažnosť navrhovateľa na prietahy v konaní adresovaná predsedovi okresného súdu.

Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ nepreukázal samotný vznik škody, dokazovanie, resp. vyhodnotenia tvrdení o výške škody, ktorá mu mala vzniknúť, by boli nehospodárne. Aj napriek uvedenému sa navrhovateľ nemôže zbaviť dôkazného bremena ohľadom preukázania vzniku a výšky škody tvrdením, že presnú výšku škody nemôže vyčíslieť ani preukázať a neobstojí ani argumentácia navrhovateľa o ochrane osobných údajov, obchodného tajomstva, dôverných informácií. Skutočnú výšku škody treba vždy hodnoverne preukázať tak, aby nedochádzalo k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčíslňovaniu škody.

Súd tiež skúmal existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. V danej veci nemožno konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a tvrdenou škodou, keď súd mal za to, že žiadna škoda nevznikla a pokiaľ by aj navrhovateľ zdokladoval náklady na udržiavanie a správu informačného systému, nepreukázal by ich spojitost' s nedodržaním lehoty na rozhodnutie, t.j. žeby mu náklady nevznikli aj za situácie, ak by bolo rozhodnutie vydané v zákonnej lehote. Rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia si navrhovateľ v konečnom dôsledku zavinil sám, a to tým, že do predmetnej úverovej zmluvy v rozpore so spotrebiteľským právom vložil rozhodcovskú doložku, majúcu charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky, hoci ako dodávateľ poskytujúci úvery vo veľkom rozsahu už niekoľko rokov, musí poznať spotrebiteľské právne normy s tým, že nešlo o neočakávané rozhodnutie, keďže exekučné súdy z týchto dôvodov nepovažovali rozhodcovské rozsudky za spôsobilé exekučné tituly, zamietali žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Rozhodcovské konania i podľa zistenia Európskej komisie nie sú v súlade s viacerými zásadami obsiahnutými v odporúčaní komisie 98/257/ES z 30. marca 1998 o zásadách platných pre orgány príslušné pre mimosúdne urovnávanie spotrebiteľských sporov. Navrhovateľ potom musí znášať následky takéhoto vlastného výberu. Nič nebránilo navrhovateľovi obrátiť sa so svojím nárokom nie na rozhodcovský súd, ale na všeobecný súd, ktorý by o pohľadávke navrhovateľa rozhodol podľa právnych noriem na ochranu spotrebiteľa a získal by tým vykonateľný exekučný titul, na základe ktorého by exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie.

Navrhovateľ uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Zákon č. 514/2003 Z.z. obsahuje ust. § 17 ods. 2, podľa ktorého v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu, spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Súd bol toho názoru, že oneskorené rozhodnutie v prejednávanej veci nezasahuje do práv navrhovateľa v takej miere, žeby bolo na mieste priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Bolo na navrhovateľovi, aby preukázal, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. V nadväznosti na dôvody navrhovateľa pre priznanie nemajetkovej ujmy súd uvádza, že navrhovateľ nepreukázal, že by v dôsledku doby rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia povinný subjekt zanikol. Aj ak by povinný zomrel, Občiansky zákonník upravuje postup, ako si môže navrhovateľ ďalej uplatniť svoju pohľadávku v dedičskom konaní. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho dĺžku nie je objektívnou prekážkou na udržiavanie kontaktu oprávneného resp. exekútora s povinným a tak isto nie je dôvodom k vzniku insolventnosti povinného, pretože obvykle dôvodom neplnenia dlhu povinným je jeho nesolventnosť ešte v čase pred rozhodnutím v základnom konaní ako aj dôvodom na samotné uzavretie zmluvy o úvere. Pocity frustrácie, úzkosti, neistoty, a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti u riadiacich členov navrhovateľa sú pre posúdenie vzniku nemajetkovej ujmy u právnickej osoby bezpredmetné, pretože ujma nevzniká priamo fyzickým osobám, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú. Navrhovateľ nijako bližšie nekonkretizoval zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov, neupresnil, v čom a ako oneskorené rozhodnutie o žiadosti o udelenie

poverenia ovplyvnilo ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa. Pokiaľ navrhovateľ pri vyčíslení náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z nálezov Ústavného súdu SR o zbytočných prietahoch a poskytnutí finančného zadosťučinenia, súd poukazuje na to, že navrhovateľ nepreukázal, žeby sa pokúšal oneskorenie pri rozhodovaní exekučného súdu riešiť sťažnosťou predsedovi exekučného súdu, ktorý mohol zjednať nápravu a predísť tak prípadnej ujme na strane navrhovateľa, pričom uvedená procesná aktivita navrhovateľa, ako jedná z možných účinných právnych prostriedkov ochrany práv, je podmienená práve Ústavným súdom SR pri rozhodovaní o zbytočných prietahoch a priznávaní náhrady nemajetkovej ujmy.

Pokiaľ navrhovateľ požadoval, aby súd konštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, súd k tejto požiadavke navrhovateľa uvádza, že existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb.

Súd tiež uvádza, že predmetné uznesenie exekučného súdu nebolo do dňa vyhlásenia tohto rozsudku zmenené alebo zrušené príslušným orgánom pre nezákonnosť, a preukázanie splnenia tejto podmienky bolo v danej veci podstatné v zmysle ustanovení § 5 a § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. pre ustálenie vzniku zodpovednosti štátu za škodu.

Vzhľadom na skutočnosť, že súd nemal preukázané splnenie všetkých podmienok nevyhnutných pre konštatovanie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, súd nerozhodoval o základe veci medzitýmny rozsudkom tak, ako to navrhoval navrhovateľ a rovnako nepriznal navrhovateľovi majetkovú škodu ani nemajetkovú ujmu a jeho návrh ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol. Ak nie je daná zodpovednosť, súd nemôže rozhodovať o náhrade škody či nemajetkovej ujmy. Súd záverom poukazuje na skutočnosť, že v priebehu konania nepristúpil k vykonaniu dôkazu navrhnutého navrhovateľom, a to k znal. dokazovaniu na zodpovedaniu otázky týkajúcej sa interpretácie aplikácie Smernice Rady 93/2013 EHS z 5. 4. 2013 v nadväznosti na justičnú prax a záväznú judikatúru Súdneho dvora EU, nakoľko aplikácia a interpretácia smerníc je s poukazom na zásadu iura novit curia vecou súdov, pričom ju sudy uskutočňujú v súlade s interpretáciou uskutočnenej Súdny dvorom EU.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p. a odporcovi ako účastníkovi, ktorý mal vo veci úspech priznal náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie a bránenie práva proti navrhovateľovi ako účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Z dôvodu, že odporcovi žiadne trovy konania nevznikli, súd rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznal. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd zrušil rozhodnutie tun. súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie súd rozhodol podľa § 224 ods. 3 O.s.p. aj o náhrade trov odvolacieho konania. Navrhovateľ si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil. Z uvedeného dôvodu mu súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Trenčíne v 2 vyhotoveniach.

Podľa § 42 ods. 3 O.s.p. musí byť z podaného odvolania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje a musí byť podpísané a datované. Podanie treba doložiť potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. musí obsahovať označenie rozhodnutia, proti ktorému odvolanie smeruje, v čom vidí nesprávnosť tohto rozhodnutia alebo postupu súdu a čoho sa odvolávateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že
a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§205a/,
- f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.